

**Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna
februarie 2019**

Domeniul	Decizii CJUE
Cooperare judiciară în materie penală	<p><u>Cauza C-8/19 PPU, RH</u> - Articolul 267 TFUE și articolul 47 al doilea paragraf din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale, astfel cum este interpretată de jurisprudență, care are drept consecință că instanța națională este ținută să se pronunțe cu privire la legalitatea unei decizii de arestare preventivă fără a avea posibilitatea de a formula o cerere de decizie preliminară în fața Curții sau de a aștepta răspunsul acesteia.</p> <p>Articolele 4 și 6 din Directiva (UE) 2016/343 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale coroborate cu considerentul (16) al acesteia trebuie interpretate în sensul că cerințele care decurg din prezumția de nevinovăție nu se opun ca, atunci când instanța competentă examinează motivele plauzibile care permit să se presupună că persoana suspectată sau acuzată a săvârșit infracțiunea imputată pentru a se pronunța cu privire la legalitatea unei decizii de arestare preventivă, această instanță să efectueze o evaluare comparativă a elementelor de probă incriminatoare și dezincriminatoare care îi sunt prezentate și să își motiveze decizia nu numai prin indicarea elementelor reținute, ci și prin soluționarea obiecțiilor apărătorului persoanei în cauză, cu condiția ca această decizie să nu prezinte persoana deținută ca fiind vinovată.</p> <p><u>Cauza C-492/18 PPU, TC</u> - Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre trebuie interpretată în sensul că se opune unei dispoziții naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede o obligație generală și necondiționată de punere în libertate a unei persoane căutate și arestate în temeiul unui mandat european de arestare de îndată ce a expirat termenul de 90 de zile de la arestarea sa, atunci când există un risc major de fugă al acesteia, care nu poate fi adus la un nivel acceptabil prin impunerea unor măsuri adecvate.</p> <p>Articolul 6 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că se opune unei jurisprudențe naționale care permite menținerea în detenție a persoanei căutate peste acest termen de 90 de zile, în temeiul unei interpretări a acestei dispoziții naționale potrivit căreia termenul respectiv este suspendat atunci când autoritatea judiciară de executare decide fie să sesizeze Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu o cerere de decizie preliminară, fie să aștepte răspunsul la o cerere de decizie preliminară formulată de o altă autoritate judiciară de executare, fie să amâne decizia cu privire la predare pentru motivul că ar putea exista, în statul membru emitent, un risc real de condiții de detenție inumane sau degradante, în măsura în</p>

	<p>care această jurisprudență nu asigură conformitatea dispoziției naționale respective cu Decizia-cadru 2002/584 și prezintă divergențe care pot conduce la durate diferite de menținere în detenție.</p>
<p>Cooperare judiciară în materie civilă</p>	<p><u>Cauza C-630/17, Milivojević</u> - Articolul 56 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru sub efectul căreia, printre altele, contractele de credit și actele juridice întemeiate pe astfel de contracte, încheiate pe teritoriul acestui stat membru între debitori și creditori stabiliți în alt stat membru, care nu sunt titulari ai unei autorizații eliberate de autoritățile competente din primul stat membru pentru a-și desfășura activitatea pe teritoriul acestuia, sunt nule de drept de la data încheierii lor, chiar dacă au fost încheiate înainte de intrarea în vigoare a reglementării menționate.</p> <p>Articolul 4 alineatul (1) și articolul 25 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială se opun unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care, în cadrul unor litigii referitoare la contracte de credit care prezintă elemente internaționale ce intră în domeniul de aplicare al acestui regulament, permite debitorilor să introducă o acțiune împotriva creditorilor care nu sunt titulari ai unei autorizații eliberate de autoritățile competente din statul membru respectiv pentru a-și desfășura activitatea pe teritoriul acestuia fie în fața instanțelor statului pe teritoriul căruia au sediul aceștia din urmă, fie în fața instanțelor de la locul unde au domiciliul sau sediul debitorii și atribuie competența de soluționare a acțiunii introduse de creditorii menționați împotriva debitorilor lor exclusiv instanțelor statului pe teritoriul căruia au domiciliul debitorii respectivi, indiferent dacă aceștia sunt consumatori sau profesioniști.</p> <p>Articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie să fie interpretat în sensul că un debitor care a încheiat un contract de credit pentru a efectua lucrări de renovare într-un bun imobil care este domiciliul său, cu scopul, printre altele, de a oferi servicii de cazare turistică în acesta, nu poate fi calificat drept „consumator” în sensul acestei dispoziții, decât dacă, având în vedere contextul operațiunii, considerată în ansamblul său, pentru care a fost încheiat contractul respectiv, acesta din urmă prezintă o legătură atât de firavă cu activitatea profesională amintită, încât este evident că contractul menționat urmărește în principal scopuri private, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.</p> <p>Articolul 24 punctul 1 primul paragraf din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie să fie interpretat în sensul că o acțiune de radiere din cartea funciară a ipotecii care grevează un imobil reprezintă o acțiune „în materie de drepturi reale imobiliare”, în sensul acestei dispoziții, însă nu intră sub incidența acestei noțiuni o acțiune în declararea nulității unui contract de credit și a unui act notarial de constituire a unei ipotecii pentru garantarea creanței născute din acest contract.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <u>www.curia.europa.eu</u>.</p>

Cauza C-579/17, Gradbenišтво Korana - Articolul 1 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o acțiune prin care se urmărește obținerea plății unei creanțe constituite din contribuții suplimentare pentru indemnizația de concediu plătit, deținută de un organism colectiv de drept public împotriva unui angajator, în temeiul detașării într-un stat membru a unor lucrători al căror loc de muncă obișnuit nu se află în acest stat membru sau în cadrul punerii la dispoziție de forță de muncă în acest stat membru ori împotriva unui angajator al cărui sediu este situat în afara teritoriului statului membru respectiv în temeiul angajării de lucrători al căror loc de muncă obișnuit se află în același stat membru, intră în domeniul de aplicare al acestui regulament, în măsura în care modalitățile de exercitare a unei asemenea acțiuni nu derogă de la normele de drept comun și, în special, nu înlătură posibilitatea instanței sesizate de a verifica temeinicia datelor pe care se bazează constatarea creanței respective, aspect a cărui verificare este de competența instanței naționale.

Cauza C-554/17, Jonsson - Articolul 16 din Regulamentul (CE) nr. 861/2007 de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale în temeiul căreia, atunci când o parte nu obține decât parțial câștig de cauză, instanța națională poate dispune ca fiecare dintre părțile la procedură să suporte sarcina propriilor cheltuieli de judecată sau poate repartiza aceste cheltuieli între părți. Într-o asemenea ipoteză, instanța națională rămâne în principiu liberă să repartizeze cuantumul cheltuielilor respective, cu condiția ca normele de procedură naționale privind repartizarea cheltuielilor de judecată în cadrul litigiilor transfrontaliere privind cererile cu valoare redusă să nu fie mai puțin favorabile decât normele de procedură care reglementează situații similare din dreptul intern, iar cerințele procedurale legate de repartizarea acestor cheltuieli de judecată să nu determine persoanele interesate să renunțe la utilizarea acestei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă, impunând solicitantului, atunci când acesta a avut în mare parte câștig de cauză, să suporte oricum cheltuielile sale de judecată sau o parte substanțială a acestora.

Cauza C-535/17, NK - Articolul 1 alineatul (1) și alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o acțiune cum este cea în discuție în litigiul principal, având ca obiect o cerere de despăgubiri pentru răspundere delictuală sau cvasidelictuală, introdusă de lichidator în cadrul unei proceduri de insolvență și al cărei rezultat, în cazul admiterii acțiunii, se adaugă la masa credală, se încadrează în noțiunea „materie civilă și comercială”, în sensul alineatului (1) al acestei dispoziții, și

	<p>intră, în consecință, în domeniul de aplicare material al regulamentului menționat.</p>
Mediu	<p><u>Cauza C-561/18, Solvay Chemicals</u> - Dispozițiile articolului 49 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 601/2012 privind monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră în conformitate cu Directiva 2003/87/CE și ale punctului 20 B din anexa IV la acest regulament, întrucât includ în mod sistematic în emisiile instalației de producere a sodiei dioxidul de carbon (CO₂) transferat unei alte instalații în vederea producerii carbonatului de calciu precipitat, indiferent dacă acest dioxid de carbon este sau nu eliberat în atmosferă, sunt nevalide.</p>
Fiscalitate	<p><u>Cauza C-278/18, Sequeira Mesquita</u> - Articolul 13 secțiunea B litera (b) din A șasea directivă 77/388/CEE privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare trebuie interpretat în sensul că scutirea de taxa pe valoarea adăugată pentru leasingul și pentru închirierea de bunuri imobile prevăzută de această dispoziție se aplică unui contract de cesiune a dreptului de exploatare agricolă a unor terenuri agricole plantate cu viță-de-vie către o societate care desfășoară activități în sectorul viticulturii, încheiat pentru o perioadă de un an, care poate fi reînnoită automat, și în schimbul unei chirii plătibile la sfârșitul fiecărei perioade anuale.</p> <p><u>Cauza C-531/17, Vetsch Int. Transporte</u> - Articolul 143 litera (d) din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată și articolul 143 alineatul (1) litera (d) din această directivă, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/69/CE, trebuie interpretate în sensul că beneficiul scutirii taxei pe valoarea adăugată la import menționate de aceste dispoziții nu trebuie refuzat importatorului desemnat sau recunoscut ca fiind obligat la plata acestei taxe, în sensul articolului 201 din Directiva 2006/112, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care, pe de o parte, destinatarul transferului intracomunitar ulterior acestui import săvârșește o fraudă cu privire la o operațiune ulterioară acestui transfer care nu este legată de transferul respectiv și, pe de altă parte, niciun element nu permite să se considere că importatorul știa sau ar fi trebuit să știe că această operațiune ulterioară era implicată într-o fraudă săvârșită de destinatar.</p> <p><u>Cauza C-567/17, Bene Factum</u> - Articolul 27 alineatul (1) litera (b) din Directiva 92/83/CEE privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice trebuie interpretat în sensul că se aplică alcoolului etilic denaturat în conformitate cu cerințele unui stat membru, conținut în produse cosmetice sau de igienă orală care, deși nu sunt destinate ca atare consumului uman, sunt consumate totuși de anumite persoane ca băuturi alcoolice.</p>

	<p>Articolul 27 alineatul (1) litera (b) din Directiva 92/83 trebuie interpretat în sensul că se aplică alcoolului etilic denaturat în conformitate cu cerințele unui stat membru, conținut în produse cosmetice sau de igienă orală care, deși nu sunt destinate ca atare consumului uman, sunt consumate totuși de anumite persoane ca băuturi alcoolice, atunci când persoana care importă aceste produse dintr-un stat membru, pentru ca ele să fie distribuite de alte persoane în statul membru de destinație consumatorilor finali, cu toate că știe că acestea sunt consumate și ca băuturi alcoolice, le produce și le etichetează ținând seama de această împrejurare pentru a vinde cât mai multe.</p> <p><u>Cauza C-562/17, Nestrade</u> - Dispozițiile celei de A treisprezecea directive 86/560/CEE privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca un stat membru să limiteze în timp posibilitatea rectificării facturilor eronate, de exemplu prin rectificarea numărului de identificare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată (TVA) înscris inițial pe factură, în vederea exercitării dreptului la rambursarea TVA-ului, în măsura în care sunt respectate principiile echivalenței și efectivității, aspect care trebuie verificat de instanța de trimitere.</p> <p><u>Cauza C-434/17, Human Operator</u> - Dreptul Uniunii se opune unei reglementări naționale care prevede aplicarea unei măsuri de derogare de la articolul 193 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/43/UE, înainte ca actul Uniunii care autorizează derogarea menționată să fi fost notificat statului membru care a cerut-o, în condițiile în care actul Uniunii menționat tace cu privire la intrarea sa în vigoare sau la data de începere a aplicării sale, chiar dacă statul membru menționat a exprimat dorința ca derogarea menționată să se aplice cu efect retroactiv.</p>
<p>Sistemul European al Băncilor Centrale</p>	<p><u>Cauza C-202/18, Rimšēvičs/Letonia</u> - Curtea de Justiție a anulat decizia Biroului pentru Prevenirea și Combaterea Corupției, Letonia, din 19 februarie 2018 în măsura în care îi interzice domnului Ilmārs Rimšēvičs să își exercite funcția de guvernator al Băncii Centrale a Letoniei.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
<p>Politică socială</p>	<p><u>Cauza C-179/18, Rohart</u> - Articolul 4 alineatul (3) TUE coroborat cu Statutul funcționarilor Uniunii Europene, instituit prin Regulamentul (CEE, Euratom, CECO) nr. 259/68 de stabilire a Statutului funcționarilor Comunităților Europene și a Regimului aplicabil celorlalți agenți ai acestor Comunități și de instituire a unor măsuri speciale aplicabile temporar funcționarilor Comisiei, astfel cum a fost</p>

modificat prin Regulamentul (CE, Euratom) nr. 723/2004, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia, la stabilirea drepturilor la pensie ale unui lucrător care a ocupat un loc de muncă în calitate de lucrător salariat în acest stat membru înainte de a deveni funcționar al Uniunii și care, după ce a devenit funcționar al Uniunii, și-a efectuat serviciul militar obligatoriu în acest stat membru, este refuzat acestui lucrător beneficiul asimilării perioadei în care a fost încorporat cu o perioadă de activitate efectivă în calitate de lucrător salariat, beneficiu la care ar avea dreptul dacă ar fi ocupat, în momentul în care a fost chemat să efectueze acest serviciu sau timp de cel puțin un an în cursul celor trei ani ulteriori îndeplinirii obligațiilor sale militare, un loc de muncă ce intră sub incidența sistemului național de pensii.

Cauza C-322/17, Bogatu - Regulamentul (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială și în special articolul 67 coroborat cu articolul 11 alineatul (2) din acesta trebuie interpretat în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, eligibilitatea unei persoane la prestații familiale în statul membru competent nu impune ca această persoană să desfășoare o activitate salariată în statul membru respectiv și nici ca acesta din urmă să îi acorde o prestație în numerar ca urmare sau ca o consecință a unei astfel de activități.

Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.

Cauza C-154/18, Horgan și Keegan - Articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretat în sensul că o măsură precum cea în discuție în litigiul principal, care, cu începere de la o dată determinată, prevede aplicarea, cu ocazia recrutării de cadre didactice noi, a unei grile de salarizare și a unei încadrări în treaptă mai puțin favorabile decât cele care erau aplicate, în temeiul unor norme anterioare acelei măsuri, cadrelor didactice recrutate anterior datei respective, nu constituie o discriminare indirectă pe motive de vârstă, în sensul acestei dispoziții.

Cauza C-49/18, Escibano Vindel - Articolul 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și articolul 2 alineatul (1) și alineatul (2) litera (b) din Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă trebuie interpretate în sensul că, sub rezerva verificărilor care trebuie efectuate de instanța de trimitere, nu se opun unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care a stabilit, în cadrul unor măsuri generale de reducere salarială legate de constrângeri de eliminare a unui deficit bugetar excesiv, procentaje de reducere salarială diferite pentru remunerațiile de bază și complementare ale membrilor corpului judecătorilor, ceea

	<p>ce, potrivit instanței de trimitere, s-a dovedit că implică reduceri salariale mai importante din punct de vedere procentual pentru cei care fac parte din două grupe de remunerație din categorii inferioare ale acestui corp decât pentru cei care fac parte dintr-o grupă de remunerație dintr-o categorie superioară a corpului menționat, în condițiile în care primii primesc o remunerație mai mică, sunt în general mai tineri și au în general o vechime mai mică decât cei din urmă.</p> <p>Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE trebuie interpretat în sensul că principiul independenței judecătorilor nu se opune să se aplice reclamantului din litigiul principal o reglementare națională, precum cea în discuție în litigiul principal, care a stabilit fără să țină seama de natura funcțiilor exercitate, de vechime sau de importanța sarcinilor efectuate, în cadrul unor măsuri generale de reducere salarială legate de constrângeri de eliminare a unui deficit bugetar excesiv, procentaje de reducere salarială diferite pentru remunerațiile de bază și complementare ale membrilor corpului judecătorilor, ceea ce, potrivit instanței de trimitere, s-a dovedit că implică reduceri salariale mai importante din punct de vedere procentual pentru cei care fac parte din două grupe de remunerație din categorii inferioare ale acestui corp decât pentru cei care fac parte dintr-o grupă de remunerație dintr-o categorie superioară a corpului menționat, în condițiile în care primii primesc o remunerație mai mică decât cei din urmă, atât timp cât nivelul de remunerație pe care o percepe, în aplicarea reducerii salariale în discuție în litigiul principal, reclamantul din litigiul principal este adecvat importanței funcțiilor pe care le exercită și garantează, prin urmare, independența de judecată a acestuia, ceea ce incumbă instanței de trimitere să verifice.</p>
<p>Transporturi</p>	<p><u>Cauza C-9/18, Meyn</u> - Dispozițiile Directivei 2006/126/CE privind permisele de conducere trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca un stat membru să refuze recunoașterea unui permis de conducere al cărui titular are reședința obișnuită pe teritoriul său, care a fost eliberat de un alt stat membru fără examinarea aptitudinilor, pe baza unui permis de conducere eliberat de un alt stat membru, la rândul său emis prin schimbarea unui permis de conducere eliberat de un stat terț.</p> <p><u>Cauza C-231/18, NK</u> - Expresia „piețe locale”, care figurează la articolul 13 alineatul (1) litera (p) din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 privind armonizarea anumitor dispoziții ale legislației sociale în domeniul transporturilor rutiere, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 165/2014, trebuie interpretată în sensul că aceasta nu poate desemna nici tranzacția efectuată între un comerciant angro de animale și un agricultor, nici pe comerciantul angro de animale însuși, astfel încât derogarea prevăzută la această dispoziție nu poate să fie extinsă la vehiculele care transportă animale vii direct de la ferme la abatoarele locale.</p>

	<p><u>Cauza C-388/17, SJ</u> - Articolul 5 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2004/17/CE de coordonare a procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale trebuie interpretat în sensul că există o rețea de servicii de transport feroviar, în sensul acestei dispoziții, atunci când serviciile de transport sunt puse la dispoziție, în aplicarea unei reglementări naționale care transpune Directiva 2012/34/UE privind instituirea spațiului feroviar unic european, pe o infrastructură feroviară administrată de o autoritate națională care alocă capacitățile acestei infrastructuri, chiar dacă aceasta are obligația de a satisface cererile întreprinderilor feroviare în măsura în care limitele acestor capacități nu sunt atinse.</p> <p>Articolul 5 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2004/17 trebuie interpretat în sensul că activitatea desfășurată de o întreprindere feroviară, care constă în furnizarea de servicii de transport public prin exercitarea unui drept de utilizare a rețelei feroviare, constituie o „exploatare a rețelelor”, în sensul acestei directive.</p>
<p>Libera circulație a persoanelor, a serviciilor și a capitalurilor</p>	<p><u>Cauza C-135/17, X (Sociétés intermédiaires établies dans des pays tiers)</u> - Clauza de standstill prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE trebuie interpretată în sensul că articolul 63 alineatul (1) TFUE nu aduce atingere aplicării unei restricții privind circulația capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe care implică investiții directe care exista în esență la data de 31 decembrie 1993 în temeiul unei reglementări a unui stat membru, chiar dacă domeniul de aplicare al acestei restricții a fost extins, ulterior acestei date, la participațiile care nu implică o investiție directă.</p> <p>Clauza de standstill prevăzută la articolul 64 alineatul (1) TFUE trebuie interpretată în sensul că interdicția care figurează la articolul 63 alineatul (1) TFUE se aplică unei restricții privind circulația capitalurilor având ca destinație țări terțe sau provenind din țări terțe care implică investiții directe atunci când reglementarea fiscală națională aflată la originea acestei restricții a făcut obiectul, după 31 decembrie 1993, al unei modificări substanțiale ca urmare a adoptării unei legi care a intrat în vigoare, dar care a fost înlocuită, chiar înainte să fi fost aplicată în practică, de o reglementare identică în esență celei aplicabile la 31 decembrie 1993, cu excepția cazului în care aplicabilitatea acestei legi a fost amânată în temeiul dreptului național, astfel încât, în pofida intrării sale în vigoare, aceasta nu a fost aplicabilă mișcărilor de capital transfrontaliere prevăzute la articolul 64 alineatul (1) TFUE, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.</p> <p>Articolul 63 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia veniturile realizate de o societate stabilită într-o țară terță care nu provin dintr-o activitate proprie a acestei societăți, cum sunt cele calificate drept „venituri intermediare care au natura unor investiții de capital”, în sensul acestei reglementări, sunt incluse, proporțional cu participația</p>

deținută, în baza de impozitare a unei persoane impozabile rezidente în acest stat membru atunci când respectiva persoană impozabilă deține o participație de minimum 1 % în societatea menționată, iar aceste venituri sunt supuse, în respectiva țară terță, unui nivel de impozitare mai scăzut decât cel care există în statul membru respectiv, cu excepția cazului în care există un cadru juridic care să prevadă, printre altele, obligații convenționale de natură să abiliteze autoritățile fiscale naționale ale statului membru menționat să controleze, dacă este cazul, veridicitatea informațiilor referitoare la aceeași societate furnizate cu scopul de a demonstra că participația persoanei impozabile menționate în aceasta din urmă nu este rezultatul unui mecanism artificial.

Cauza C-581/17, Wächtler - Prevederile Acordului între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor, semnat la Luxemburg la 21 iunie 1999, trebuie interpretate în sensul că se opun unui regim fiscal al unui stat membru care, într-o situație în care un resortisant al unui stat membru, persoană fizică, ce exercită o activitate economică pe teritoriul Confederației Elvețiene își transferă domiciliul din statul membru al cărui regim fiscal este în discuție în Elveția, prevede recuperarea, în momentul acestui transfer, a impozitului datorat pe plusvalorile latente aferente unor părți sociale deținute de resortisantul respectiv, în condițiile în care, în cazul menținerii domiciliului în același stat membru, recuperarea impozitului nu are loc decât în momentul în care plusvalorile sunt realizate, și anume cu ocazia cesiunii părților sociale în cauză.

Cauza C-563/17, Associação Peço a Palavra și alții - Directiva 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne trebuie interpretată în sensul că este lipsită de relevanță în vederea examinării conformității cu dreptul Uniunii a anumitor cerințe referitoare la activitățile desfășurate de o societate de transport aerian, impuse dobânditorului unei participații calificate la capitalul social al acestei societăți, în special a cerinței potrivit căreia acesta este ținut să execute obligații de serviciu public, precum și să mențină și să dezvolte centrul de operațiuni („hub”) național al acestei societăți.

Articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca în caietul de sarcini care reglementează condițiile cărora le este supusă o procedură de reprivatizare a unei societăți de transport aerian să fie incluse:

- o cerință care îi impune dobânditorului participației care face obiectul procedurii de reprivatizare menționate să dispună de capacitatea de a garanta executarea obligațiilor de serviciu public care revin acestei societăți de transport aerian și
- o cerință care îi impune dobânditorului să mențină sediul și conducerea efective ale societății de transport aerian menționate în statul membru în cauză, din moment ce transferul sediului principal al respectivei societăți în afara acestui stat membru ar determina, pentru

	<p>aceasta, pierderea drepturilor de trafic pe care i le conferă tratate bilaterale încheiate între respectivul stat membru și țările terțe cu care acesta are legături speciale istorice, culturale și sociale, ceea ce îi revine instanței de trimitere să verifice.</p> <p>Articolul 49 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca în acest caiet de sarcini să figureze cerința ca dobânditorul participației menționate să asigure menținerea și dezvoltarea centrului de operațiuni („hub”) național actual.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
Agricultură	<p>Cauza C-497/17, Oeuvre d’assistance aux bêtes d’abattoirs - Regulamentul (CE) nr. 834/2007 privind producția ecologică și etichetarea produselor ecologice, precum și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 2092/91, în special articolul 3 și articolul 14 alineatul (1) litera (b) punctul (viii) din acesta, citit în lumina articolului 13 TFUE, trebuie interpretat în sensul că nu permite aplicarea siglei Uniunii Europene pentru producție ecologică, vizată la articolul 57 primul paragraf din Regulamentul (CE) nr. 889/2008 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 834/2007, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) nr. 271/2010, pe produse provenite de la animale care au făcut obiectul unei sacrificări rituale fără asomare prealabilă, efectuată în condițiile prevăzute de Regulamentul nr. 1099/2009 privind protecția animalelor în momentul uciderii, în special la articolul 4 alineatul (4) din acesta.</p> <p>Comunicatul de presă este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>
Medicamente de uz uman	<p>Cauza C-423/17, Warner-Lambert Company - Articolul 11 al doilea paragraf din Directiva 2001/83/CE de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2012/26/UE, trebuie interpretat în sensul că, în cadrul unei proceduri de eliberare a unei autorizații de introducere pe piață cum este cea în discuție în litigiul principal, comunicarea către autoritatea națională competentă de către solicitantul sau titularul unei autorizații de introducere pe piață pentru un medicament generic a prospectului însoțitor sau a rezumatului caracteristicilor produsului al acestui medicament care nu include nicio referință care să facă trimitere la indicații sau la concentrații care erau încă protejate de legea brevetelor la data la care medicamentul a fost introdus pe piață constituie o cerere de limitare a domeniului de aplicare al autorizării pentru medicamentul generic în cauză.</p>
Prelucrarea datelor cu caracter personal	<p>Cauza C-345/17, Buivids - Articolul 3 din Directiva 95/46/CE privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date trebuie interpretat în sensul că intră în domeniul de aplicare al acestei directive înregistrarea video a unor agenți de poliție în incinta unei secții de poliție, în timpul unei audieri, și publicarea materialului video astfel înregistrat pe un site</p>

	<p>internet de materiale video pe care utilizatorii le pot trimite, viziona și distribui.</p> <p>Articolul 9 din Directiva 95/46 trebuie interpretat în sensul că împrejurări de fapt precum cele din cauza principală, și anume înregistrarea video a unor agenți de poliție în incinta unei secții de poliție, în timpul unei audieri, și publicarea materialului video astfel înregistrat pe un site internet de materiale video pe care utilizatorii le pot trimite, viziona și distribui, pot constitui o prelucrare de date cu caracter personal numai în scopuri jurnalistice, în sensul acestei dispoziții, atât timp cât reiese din acest material video că înregistrarea și publicarea menționate au ca unic scop aducerea la cunoștința publicului a unor informații, opinii sau idei, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.</p>
<p>Apropierea legislațiilor</p>	<p><u>Cauzele conexate C-116/16 și C-117/16, T Danmark</u> - Principiul general al dreptului Uniunii potrivit căruia justițiabilii nu se pot prevala în mod fraudulos sau abuziv de normele dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că beneficiul scutirii de impozitul reținut la sursă a beneficiilor distribuite de o filială către societatea sa mamă, prevăzută la articolul 5 din Directiva 90/435/CEE privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/123/CE, trebuie, în prezența unei practici frauduloase sau abuzive, să fie refuzat unui contribuabil de către autoritățile și instanțele naționale, chiar în absența unor dispoziții ale dreptului național sau convenționale care să prevadă un asemenea refuz.</p> <p>Proba unei practici abuzive necesită, pe de o parte, un ansamblu de circumstanțe obiective din care să rezulte că, în pofida respectării formale a condițiilor prevăzute de reglementarea Uniunii, obiectivul urmărit de această reglementare nu a fost atins și, pe de altă parte, un element subiectiv, care constă în intenția de a obține un avantaj care rezultă din reglementarea Uniunii prin crearea artificială a condițiilor impuse pentru obținerea sa. Întrunirea unui anumit număr de indicii poate atesta existența unui abuz de drept, în măsura în care aceste indicii sunt obiective și concordante. Pot constitui asemenea indicii printre altele existența unor societăți-conductă care nu au o justificare economică, precum și caracterul pur formal al structurii grupului de societăți, al aranjamentului financiar și al creditelor.</p> <p>Pentru a refuza să recunoască unei societăți calitatea de beneficiar efectiv al unor dividende sau pentru a dovedi existența unui abuz de drept, o autoritate națională nu este obligată să identifice entitatea sau entitățile pe care le consideră beneficiarii efectivi ai acestor dividende.</p> <p>Într-o situație în care regimul, prevăzut de Directiva 90/435, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2003/123, de scutire de impozitul reținut la sursă a dividendelor plătite de o societate rezidentă a unui stat membru unei societăți rezidente a unui alt stat membru nu este aplicabil din cauza constatării existenței unei fraude sau a unui abuz, în sensul articolului 1 alineatul (2) din această directivă, aplicarea libertăților</p>

consacrate de TFUE nu poate fi invocată pentru a repune în discuție reglementarea primului stat membru care stabilește impozitarea acestor dividende.

Cauza C-115/16, C-118/16, C-119/16 și C-299/16, N Luxembourg 1

- Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2003/49/CE privind sistemul comun de impozitare, aplicabil plăților de dobânzi și de redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite, coroborat cu articolul 1 alineatul (4) din această directivă trebuie interpretat în sensul că scutirea de orice impozitare a plăților de dobânzi pe care o prevede este rezervată numai beneficiarilor efectivi ai unor astfel de dobânzi, și anume entităților care beneficiază în mod real de aceste dobânzi pe plan economic și care dispun, prin urmare, de puterea de a le determina în mod liber destinația.

Principiul general al dreptului Uniunii potrivit căruia justițiabilii nu se pot prevala în mod fraudulos sau abuziv de normele dreptului Uniunii trebuie interpretat în sensul că beneficiul scutirii de orice impozitare a plăților de dobânzi, prevăzută la articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2003/49, trebuie, în prezența unei practici frauduloase sau abuzive, să fie refuzat unui contribuabil de către autoritățile și instanțele naționale, chiar în absența unor dispoziții ale dreptului național sau întemeiate pe convenții care să prevadă un asemenea refuz.

Proba unei practici abuzive necesită, pe de o parte, un ansamblu de circumstanțe obiective din care să rezulte că, în pofida respectării formale a condițiilor prevăzute de reglementarea Uniunii, obiectivul urmărit de această reglementare nu a fost atins și, pe de altă parte, un element subiectiv, care constă în intenția de a obține un avantaj care rezultă din reglementarea Uniunii prin crearea artificială a condițiilor impuse pentru obținerea sa. Întrunirea unui anumit număr de indicii poate atesta existența unui abuz de drept, în măsura în care aceste indicii sunt obiective și concordante. Pot constitui asemenea indicii printre altele existența unor societăți-conductă care nu au o justificare economică, precum și caracterul pur formal al structurii grupului de societăți, a aranjamentului financiar și a creditelor. Împrejurarea că statul membru din care provin dobânzile a încheiat o convenție cu statul terț în care este rezidentă societatea care este beneficiarul efectiv al acestora este lipsită de incidență asupra eventualei constatări a unui abuz de drept.

Pentru a refuza să recunoască unei societăți calitatea de beneficiar efectiv al unor dobânzi sau pentru a dovedi existența unui abuz de drept, o autoritate națională nu este obligată să identifice entitatea sau entitățile pe care le consideră beneficiari efectivi ai acestor dobânzi.

Articolul 3 litera (a) din Directiva 2003/49 trebuie interpretat în sensul că o societate în comandită pe acțiuni (SCA) autorizată ca fond de investiții de capital de risc (SICAR) de drept luxemburghez nu poate fi calificată drept societate dintr-un stat membru în sensul directivei menționate, susceptibilă să beneficieze de scutirea prevăzută la articolul 1 alineatul (1) din aceasta dacă, sarcina verificării acestui aspect

	<p>revenind instanței de trimitere, dobânzile percepute de SICAR menționată, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, sunt scutite de „impôt sur le revenu des collectivités” în Luxemburg.</p> <p>Într-o situație în care regimul, prevăzut de Directiva 2003/49, de scutire de impozitul reținut la sursă a dobânzilor plătite de o societate rezidentă a unui stat membru unei societăți rezidente a unui alt stat membru nu este aplicabil din cauza constatării existenței unei fraude sau a unui abuz, în sensul articolului 5 din această directivă, aplicarea libertăților consacrate de Tratatul FUE nu poate fi invocată pentru a repune în discuție reglementarea primului stat membru care stabilește impozitarea acestor dobânzi.</p> <p>În afara unei astfel de situații, articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că:</p> <ul style="list-style-type: none"> – nu se opune, în principiu, unei reglementări naționale potrivit căreia o societate rezidentă care plătește dobânzi unei societăți nerezidente este obligată să efectueze o reținere la sursă asupra acestor dobânzi, în timp ce această societate rezidentă nu are o asemenea obligație atunci când societatea care percepe dobânzile este și ea o societate rezidentă, dar se opune unei reglementări naționale care prevede o astfel de reținere la sursă în caz de plată de dobânzi de către o societate rezidentă către o societate nerezidentă, în timp ce o societate rezidentă care percepe dobânzi de la o altă societate rezidentă nu este supusă obligației de a plăti un avans din impozitul pe profit în cursul primilor doi ani de impozitare și, prin urmare, nu este obligată la plata acestui impozit în legătură cu aceste dobânzi decât la o scadență sensibil mai îndepărtată decât cea a acestei rețineri la sursă; – se opune unei reglementări naționale care impune societății rezidente care are obligația de a efectua o reținere la sursă asupra dobânzilor plătite de aceasta unei societăți nerezidente obligația, în caz de plată tardivă a acestei rețineri, de a plăti dobânzi moratorii a căror rată este mai ridicată decât cea aplicabilă în caz de plată tardivă a impozitului pe profit datorat printre altele pentru dobânzile percepute de o societate rezidentă de la o altă societate rezidentă; – se opune unei reglementări naționale care prevede că, atunci când o societate rezidentă este supusă unei obligații de reținere la sursă asupra dobânzilor pe care le plătește unei societăți nerezidente, nu se ține seama de cheltuielile sub formă de dobânzi, legate direct de activitatea de credit în cauză, pe care le-a suportat această din urmă societate, în timp ce, potrivit acestei reglementări naționale, astfel de cheltuieli pot fi deduse de o societate rezidentă care percepe dobânzi de la o altă societate rezidentă, în scopul stabilirii venitului său impozabil.
--	---